

"মৰমৰ সন্তানসকল – স্মৃতিত থাকি ভোজন বনোৱা তেতিয়া খাওঁতাজনৰ হৃদয় শুদ্ধ হৈ যাব, তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ ভোজন বহুত শুদ্ধ হোৱা উচিত"

প্ৰশ্ন: সত্যযুগত তোমালোকৰ দুৱাৰলৈ কাল কেতিয়াও নাহে – কিয়?

উত্তৰ: কিয়নো সংগমতে তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ দ্বাৰা জীৱন্তে মৰিবলৈ শিকিছা। যিসকলে এতিয়া জীৱন্তে মৰি যায় তেওঁলোকৰ দুৱাৰলৈ কেতিয়াও কাল আহিব নোৱাৰে। তোমালোক ইয়াত মৰিবলৈ শিকিব আহিছা। সত্যযুগ হৈছে অমৰলোক, তাত কালে কাকো নাথায়। ৰাৱণ ৰাজ্য হৈছে মৃত্যুলোক, সেইবাবে ইয়াত সকলোৰে অকাল মৃত্যু হৈ থাকে।

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ সন্তানসকলে যেতিয়া প্ৰদৰ্শনী চাই আহে তেতিয়া বুদ্ধিত সেয়াই স্মৃতি থাকিব লাগে। আমি কেনেকুৱা শূদ্ৰ আছিলো, এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হ'লো পুনৰ সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী দেৱতা হ'ম। এই সংগমযুগী আৰ্হি প্ৰদৰ্শনীত ৰাখিব লাগে। কলিযুগ আৰু সত্যযুগৰ মাজত এতিয়া এয়া হৈছে সংগমযুগ। গতিকে সংগমযুগী আৰ্হি মাজতে ৰাখিব লাগে, তাত 15-20 বগা পোছাকধাৰী তপস্যাত বহাব লাগে। যেনেকৈ সূৰ্যবংশী দেখুৱায় তেনেকৈ চন্দ্ৰবংশীও দেখুৱাব লাগে। এনেকৈ বনাব লাগে যাতে মনুষ্যই বুজি পাই যায় যে এই তপস্যা কৰি এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হৈছে। যেনেকৈ তোমালোকৰ আৰম্ভণিৰ চিত্ৰও আছে। সাধাৰণ তপস্যাৰ আৰু ভৱিষ্যৎ ৰাজস্ব পদৰ। তেনেকৈ এয়াও কৰিব লাগে। তেতিয়া তোমালোকে বুজাব পাৰিবা সেয়া এওঁলোকে হয়। দেখুওৱাতোও সঠিক হয়। আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলে ৰাজযোগ শিকি এয়া হওঁ। সেয়েহে সংগমযুগো নিশ্চয় দেখুৱাব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে চাই আহা গতিকে গোটেই দিন সেই জ্ঞান বুদ্ধিত থকা উচিত, তেতিয়াহে জ্ঞান সাগৰৰ সন্তান তোমালোকেও মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ বুলি ক'ব পাৰিবা। যদি জ্ঞানেই বুদ্ধিত নাথাকে তেতিয়া জ্ঞান সাগৰ বুলি জানো কোৱা হ'ব। গোটেই দিন বুদ্ধিত সেয়াই লাগি থাকিব লাগে তেতিয়া আকৌ বন্ধনো আতৰি যাব। এতিয়া আমি ব্ৰাহ্মণ হৈছো, পুনৰ দেৱতা হ'ম। যদি ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ নকৰা তেন্তে ক্ষত্ৰিয় কুললৈ ওচি যাবা। বৈকুণ্ঠ দেখাই নাপাবা। মুখ্যতো হৈছেই বৈকুণ্ঠ। সত্যযুগকে বিশ্বৰ আশ্চৰ্য বুলি কোৱা হয়, সেইবাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। তোমালোকৰ দুয়োটা অৱস্থাতে চিত্ৰ থকা দৰকাৰ। ৰঙীন পোছাক বা গহনা আদিৰে সজ্জিত আৰু তপস্যাৰ। তেতিয়া তেওঁলোকে বুজিব এয়া সুস্পষ্টবতনত বহি আছে। পোছাকতো সলনি কৰিব পাৰে। অৱয়ৱতো সলনি হ'ব নোৱাৰে। সেয়া হ'ল অপবিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ, সেয়া পবিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ, যাৰ দ্বাৰা বুজিব যে এয়া স্থাপনা কৰি আছে। এওঁলোকেই পাছত সেয়া হয়গৈ। যিয়ে মেহনত কৰিব তেৱেঁই পাব। ব্ৰাহ্মণ হওঁতাতো বহুত আছে নহয় জানো। এই সময়ত তোমালোকৰ সংখ্যা বহুত তাকৰীয়া। দিনে-প্ৰতিদিনে বৃদ্ধি হৈ থাকিব। গোটেই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, বুদ্ধিত আছে – আমি তপস্যা কৰি আছো পুনৰ এয়া হ'মগৈ। ইয়াকে কোৱা হয় স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ বহা কিয়নো বুদ্ধিততো গোটেই জ্ঞান আছে। আমি কি আছিলো, এতিয়া পুনৰ কি হৈছো। বিদ্যার্থীয়ে শিক্ষককতো নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব। তোমালোকেও পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰাহে পাপ খণ্ডন হয়। আত্মা পবিত্ৰ হৈ গ'লে তেতিয়া আকৌ শৰীৰো পবিত্ৰ পোৱা যায়। যিসকল শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হয় তেওঁলোকেই পুনৰ দেৱতা হয়গৈ। ইয়াৰ যিমান ডাঙৰ আৰ্হি হ'ব, সিমান ভাল, কিয়নো লিখিবলগীয়াও হয় – সংগমযুগী পুৰুষোত্তম হ'বলগীয়া ব্ৰাহ্মণ। এতিয়া তোমালোকক পিতাই বহি পঢ়ায়। ওপৰত শিৱবাবাৰো চিত্ৰ আছে, যিয়ে তোমালোকক পঢ়ায়। তোমালোকে এয়া হোৱাগৈ। এয়া ব্ৰহ্মাও তোমালোকৰ লগত আছে। তেৱোঁ বগা পোছাকধাৰী বিদ্যার্থী হয়। মনুষ্যইতো ৰামৰাজ্যকো নামানে, গায়নো আছে - ৰাম ৰজা, ৰাম প্ৰজা। সত্যযুগততো ধৰ্মৰ ৰাজ্য হয়েই। বাকী ত্ৰেতাত ক্ষত্ৰিয়সকলৰ গ্লানি কৰি দিলে। সূৰ্যবংশীৰ গ্লানি কৰা নাই। সেয়েহে এয়াও লিখিব লাগে। ৰাম ৰজা, ৰাম প্ৰজা... ধৰ্মৰ উপকাৰ হয়। সেয়াও অৰ্ধ স্বৰ্গ হয়, কিয়নো 14 কলা নহয় জানো। তাত এনেকুৱা গ্লানিৰ কথা নাথাকে। তেওঁলোকক স্পষ্ট কৰি দিয়া আমি কি হৈ আছে। আমিহেই নিজৰ কাৰণে স্বৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছে। বিশ্বত শান্তিৰ এখন স্বৰাজ্য যিটো সকলোৱে বিচাৰে, সেয়া আমি স্থাপনা কৰি আছে।

বাবাই প্ৰদৰ্শনী আদি দেখিলে তেতিয়া খেয়াল আহি থাকে। তোমালোক সন্তানসকল ঘৰলৈ গ'লে তেতিয়া এই সকলো কথা পাহৰি যাবাগৈ। কিন্তু এই সকলো বুদ্ধিৰ মনত ৰখা উচিত। এনেকুৱা নহয়, প্ৰদৰ্শনীৰ বাহিৰ হ'ল আৰু খেলা সমাপ্ত। ভাল ভাল সন্তানসকল যিসকল পুৰুষাৰ্থী হয়, তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত থকা উচিত। বাবাৰতো (ব্ৰহ্মা বাবাৰ) বুদ্ধিত থাকেই। বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান থাকিলে তেতিয়া বাবাৰ স্মৃতিও থাকিব। উল্লিতি হৈ থাকিব। যদি সত্যপ্ৰধান নোহোৱা তেতিয়া সত্যযুগলৈ

যাব নোৱাৰা সেইবাবে নিজকে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত দৃঢ় কৰি ৰাখিব লাগে। তোমালোক ৰাজযোগী হোৱা। তোমালোকৰ ডাঙৰ জঁটা আছে। গোটেই মহিমা তোমালোকৰ মাতৃসকলৰ। জঁটাও স্বাভাৱিক হয়। ৰাজযোগী আৰু যোগীনী - এয়া সঁচা তপস্যৰ ৰূপ দেখুৱায়। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। পিতাই কয় - দেহৰ সকলো ধৰ্ম এৰি নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰা। বাকী দেহৰ সকলো সম্বন্ধ পাহৰি যোৱা। এজন পিতাক স্মৰণ কৰা। তেওঁ তোমালোকক বহুত ধনৱান কৰি তোলে। জীৱন্তে মৰি যোৱা। পিতা আহি জীৱন্তে মৰিবলৈ শিকায়। পিতাই কয় - মই কালৰো কাল হওঁ, তোমালোকক এনেকৈ মৰিবলৈ শিকাওঁ যে কেতিয়াও তোমালোকৰ দুৱাৰলৈ কাল আহিব নোৱাৰে। তাততো ৰাৱণ ৰাজ্যই নায়েই। সত্যযুগত কেতিয়াও কাল নাথায়, তাক অমৰপুৰী বুলি কোৱা হয়। বাবাই তোমালোকক অমৰপুৰীৰ মালিক কৰি তোলে। এয়া হ'ল মৃত্যুলোক। সেয়া হ'ল অমৰপুৰী। এয়া হ'ল ৰাজযোগ। তোমালোকে লিখি দিয়া প্ৰাচীন ভাৰতৰ ৰাজযোগ পুনৰ শিকোৱা হয়। যিসকলে প্ৰদৰ্শনী আদি চাই তেওঁলোকে খেয়াল কৰা উচিত ইয়াত আৰু কি কি কৰা যায়, যাৰ দ্বাৰা মানুহে নিখুঁটভাৱে বুজি পাব। ইয়াৰ বাবে ব্যৱহাৰিভাৱে বহুত ভালদৰে বুজাব লাগে। যেনে ৰজা-ৰাণী তেনে প্ৰজা এই ক্ষেত্ৰতে আহি যায়। পিতাই কিমান স্পষ্টভাৱে বুজাইছে, নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। ইয়াৰ ওপৰত মুখ্যভাৱে জোৰ দিব লাগে। বিশ্বত পবিত্ৰতা, সুখ, শান্তি কেনেকৈ স্থাপন হৈ আছে, আহি বুজা। তোমালোকে নিজৰ বাবেহে কৰা। যিমান মেহনত কৰা সিমান উচ্চ পদ পোৱা। সেয়াও ক্ৰমানুসৰি। ক্ৰমানুসৰি কেনেকৈ হয় এয়াও দেখুওৱা। প্ৰজাও দেখুওৱা, লগতে ধনৱান প্ৰজা, দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ, তৃতীয় শ্ৰেণীৰ প্ৰজাও দেখুওৱা। এনেকুৱা নিখুঁতকৈ বনোৱা যাতে ভালদৰে বুজাব পাৰা। মেহনততো কৰিবই লাগিব। বাকী সময় কম। জ্ঞান তোমালোকৰ বাবেই। তোমালোকে প্ৰদৰ্শনীত এনেকৈ বুজোৱা যাতে মানুহে বুজে যে আমি এজন পিতাকে স্মৰণ কৰিব লাগে তেতিয়াহে আমি এয়া হ'ব পাৰিম। নহ'লেতো পুনৰ ভক্তি মাৰ্গলৈ আহি যাব।

তোমালোক মহাৰথী সন্তান হোৱা সেয়েহে তোমালোকৰ বুদ্ধি চলি থাকে। পুৰুষো ভাল ভাল আছে। প্ৰথম নম্বৰৰ হ'ল জগদীশ, যিয়ে আলোচনী উলিয়ায়। ব্ৰীজমোহনৰো লিখাৰ ভাল চখ আছে। হয়তো তৃতীয় কোনোবাও ওলাই আহিব। তোমালোকে দিনে-প্ৰতিদিনে প্ৰতিটো কথা স্পষ্ট কৰি যাব। পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, সেই পৰমাত্মাত জ্ঞান ভৰি আছে নহয় জানো। যেনেকৈ গীত শুনা। গোটেই ৰেকৰ্ড ভৰি থাকে। এয়াও এনেকুৱা। পিতাৰ ওচৰত যি বস্তু আছে সেয়া নাটক অনুসৰি পাই থাকিব। এয়া সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আহিব লাগে। হয়তো কিবা কাম-কাজ কৰা, হাতেৰে ভোজন বনোৱা, বুদ্ধি শিৱবাবাৰ লগত থাকিব লাগে। ব্ৰহ্মা ভোজনো পবিত্ৰ হোৱা উচিত। ব্ৰহ্মা ভোজন মানে ব্ৰাহ্মণৰ ভোজন। ব্ৰাহ্মণসকলে যিমানে যোগত থাকি বনায়, সিমানে সেই ভোজনত শক্তি আছে। গায়নো আছে যে দেৱতাসকলেও ব্ৰহ্মা ভোজনৰ বহুত মহিমা কৰে, যাৰ দ্বাৰা হৃদয় শুদ্ধ হয় সেয়ে ব্ৰাহ্মণো এনেকুৱা হোৱা উচিত। এতিয়া নহয়। যদি এতিয়া এনেকুৱা হৈ যায় তেনেহ'লে তোমালোকৰ বহুত বুদ্ধি হৈ যাব। কিন্তু নাটক অনুসৰি লাহে লাহে বুদ্ধি হ'ব লাগিব। এনেকুৱা ব্ৰাহ্মণো ওলাব যিয়ে ক'ব - আমি বাবাৰ স্মৃতিত থাকি ভোজন বনাওঁ। বাবাই প্ৰত্যাহ্বান জনায় নহয় জানো। এনেকুৱা ব্ৰাহ্মণ হ'ব লাগে যিয়ে যোগত থাকি ভোজন বনায়। ভোজন পবিত্ৰ হোৱা উচিত। ভোজনৰ ওপৰত বহুত নিৰ্ভৰ কৰে। সন্তানসকলে বাহিৰত নাপায় সেইবাবে ইয়ালৈ আহে। সন্তানসকলে ভোজনৰ দ্বাৰাহে পুনৰুজ্জীৱিত হয়। যোগীসকল পাছে জ্ঞানীও হয় সেইবাবে তেওঁলোকক সেৱালৈও পঠাই দিয়ে। বহুত হৈ যাব তেতিয়া পুনৰ ইয়াতো এনেকুৱা ব্ৰাহ্মণ ৰাখি দিব। নহ'লে মহাৰথীসকলৰ মাজৰ পৰাও ভোজনৰ বনোৱাৰ সময়ত থাকিব লাগে, যাতে যোগযুক্ত ভোজন তৈয়াৰ হয়। দেৱতাসকলেও ভাবে আমিও ব্ৰহ্মা ভোজন থাই দেৱতা হৈছো। সেয়েহে বুচিৰে তোমালোকক লগ কৰিবলৈ আহে। কেনেকৈ তোমালোকক লগ কৰে, এয়াও নাটকত যুক্তি আছে, সুস্বৰ্ণবতনত তেওঁলোক আৰু এওঁলোকৰ মিলন হয়। এয়াও আচৰিত সাক্ষাৎকাৰ। আচৰিত জ্ঞান নহয় জানো। সেয়েহে সাক্ষাৎকাৰো আচৰিত - অৰ্থপূৰ্ণ। ভক্তিমাৰ্গত সাক্ষাৎকাৰ বহুত মেহনতৰ ফলত হয়। কেৱল সাক্ষাৎকাৰৰ কাৰণে ঐকান্তিক ভক্তি কৰে। তেওঁলোকে ভাবে - সাক্ষাৎকাৰ হ'লে আমি মুক্ত হৈ যাম। এওঁ (ব্ৰহ্মা) জানো এয়া জানিছিল যে এই পঢ়াৰ দ্বাৰা এনেকুৱা হৈছে। এয়া সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী এই পঢ়াৰ দ্বাৰা হৈছে। বাকী ইমানবিলাক যি চিত্ৰ বনাইছে, এনেকুৱাতো একোৱে নাই, এই সকলো হৈছে ভক্তিমাৰ্গৰ বিস্তাৰ। বহুত বিশাল কাৰবাৰ। এতিয়া জ্ঞান আৰু ভক্তিৰ ৰহস্য তোমালোকে বুজাব পাৰা। এয়া পিতা বহি বুজায়, তেওঁ হ'ল আত্মিক পিতা। তেৱেঁই জ্ঞানৰ সাগৰ। কল্পই-কল্পই পুৰণি সৃষ্টিক নতুন কৰি গঢ়ি তোলা, ৰাজযোগ শিকোৱা সেয়া পিতাৰে কাম। কিন্তু কেৱল গীতাত নাম সলনি কৰি দিছে। পিতাই বুজায় - এয়াও কল্প-কল্পৰ খেল। আমি ঘৰৰ পৰা ইয়ালৈ আহিছো চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰিবলৈ। বৃক্ষৰ ওপৰতো বুদ্ধি চলা উচিত - কেনেকৈ কাৰোবাক বুজোৱা যায়। আমাক কয় - কি আমি স্বৰ্গলৈ নাহিম নেকি? তেওঁলোকক কোৱা - তোমালোকৰ ধৰ্মপ্ৰতিষ্ঠাপকতো স্বৰ্গলৈ নাহেই। তেওঁ যেতিয়া স্বৰ্গলৈ আহিব তেতিয়া তোমালোকো আহিব। প্ৰত্যেক ধৰ্মৰে নিজৰ নিজৰ সময়ত ভূমিকা আছে। এয়া বিভিন্ন ধৰ্মৰ নাটক ৰচি থোৱা আছে। পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল। এই ক্ষেত্ৰত একো কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। মুখ্য ধৰ্মও দেখুওৱা

হৈছে। এয়াতো সন্তানসকলে জানে। এই চিত্ৰ আদিও একো নতুন নহয়। কল্পই-কল্পই এনেকৈ হুবহু চলি থাকিব। বিধিনিও অনেক প্ৰকাৰৰ আহে। মাৰ-পিট আদিৰো বিধিনি আহে নহয় জানো। সন্তানসকলক কিমান যুক্তিৰে বুজোৱা হয়। কোৱা, ভগৱানুৱাচ নহয় জানো – কাম মহাশত্ৰু হয়। এতিয়াতো কলিযুগী সৃষ্টি বিনাশ হ'ব। দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে সেইবাবে পিতাই কয় – সন্তানসকল তোমালোক পবিত্ৰ হোৱা। কামৰ ওপৰত জয়ী হোৱা। ইয়াৰ ওপৰতে কাজিয়া হয়। তোমালোকে ডাঙৰ ডাঙৰসকলক বুজোৱা। গভৰ্ণৰৰ নাম শুনিলে সকলোৱে গুচি আহিব সেইবাবে যুক্তি ৰচনা কৰা হয়। হয়তো তাৰ ভিতৰত কোনোবাই ভালদৰে বুজি পাই যাব। ডাঙৰ মানুহৰ নাম শুনি অনেক আহি যাব। হয়তো কোনোবা ডাঙৰো আহি যাব পাৰে। হওতে বহুত মস্কিল। বাবাই কিমান লিখে – সন্তানসকল, যাৰ দ্বাৰা উদ্ঘাটন কৰোৱা প্ৰথমতে তেওঁক নিশ্চয় বুজোৱা যে এনেকৈ মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'ব পাৰি। বিশ্বত শান্তি হ'ব পাৰে। স্বৰ্গতহে বিশ্বত শান্তি আৰু সুখ আছিল। এনেকৈ এনেকৈ ভাষণ কৰা আৰু বাতৰি কাকতত ওলালে তেতিয়া তোমালোকৰ ওচৰলৈ ইমান অনেক আহিব ধৰিব যে তোমালোকক টোপনিও মাৰিব নিদিব। টোপনিও পৰিত্যাগ কৰিব লাগিব। সেৱাৰে, যোগেৰে বলা আহে কিয়নো তোমালোকৰ উপাৰ্জন হয়। উপাৰ্জন কৰোতাসকলৰ কেতিয়াও হামি নাহে। টোপনিত মূৰৰ দুলি নাযায়। উপাৰ্জনেৰে পেট ভৰি গ'ল পুনৰ টোপনি নাহে। যেন গতানুগতিক হৈ যায়। তোমালোকেও বহুত বেছি উপাৰ্জন কৰা। দেৱলীয়া হোৱাসকলেহে হামি কাঢ়ে। যিয়ে ভালদৰে বুজি পায়, স্মৰণত থাকে তেওঁলোকৰ হামি নাহে। যদি মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি স্মৃতিলৈ আহে তেতিয়া হামি আহি থাকিব। এয়া লক্ষণ। স্বৰ্গত তোমালোকৰ কেতিয়াও হামি আদি নাহিবই। পিতাৰ সম্পত্তি পাই গ'লা সেয়ে তাত শোৱা, উঠা, বহা কায়দা অনুসৰি হ'ব। নিখুঁত, আত্মা লীভাৰ ঘড়ী হৈ যায়। এতিয়া চলেগাৰ ঘড়ীৰ দৰে হৈ গৈছে, সেয়া লীভাৰ হ'ব লাগিব। (লীভৰ, চলেগাৰ এয়া ঘড়ীৰ নাম) এনেকুৱা কোনোবাই কৰি তুলিব পাৰে, কোনোবাই নোৱাৰে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) বন্ধনমুক্ত হ'বলৈ বা নিজৰ উন্নতি কৰিবলৈ বুদ্ধি জ্ঞানেৰে সদায় ভৰপূৰ কৰি ৰাখিব লাগে। মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হৈ, স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ স্মৃতিত বহিব লাগে।

(2) নিদ্ৰাজিৎ হৈ স্মৰণ আৰু সেৱাৰ বল জমা কৰিব লাগে। উপাৰ্জনত কেতিয়াও এলেহুৱা হ'ব নালাগে। টোপনিত মূৰ দুলি যাব নালাগে।

বৰদান: সকলোৰে প্ৰতি নিজৰ স্নেহৰ দৃষ্টি আৰু ভাৱনা ৰাখোঁতা সকলোৰে স্নেহী ফৰিস্তা হোৱা
সপোনতো কাৰোবাৰ ওচৰলৈ ফৰিস্তা আহিলে তেতিয়া কিমান সুখী হয়। ফৰিস্তা অৰ্থাৎ সকলোৰে স্নেহী।
হদৰ স্নেহী নহয়, বেহদৰ স্নেহী। যিয়ে স্নেহ দিয়ে তেওঁৰ স্নেহী নহয় কিন্তু সকলোৰে স্নেহী। যেনেকুৱাই আত্মা
নহওক কিন্তু তোমালোকৰ দৃষ্টি, তোমালোকৰ ভাৱনা স্নেহৰ হওক – ইয়াকে কোৱা হয় সকলোৰে স্নেহী।
কোনোবাই ঠাট্টা কৰিলে, ঘৃণা কৰিলে তেতিয়াও তেওঁৰ প্ৰতি স্নেহ বা কল্যাণৰ ভাৱনা উৎপন্ন হওক
কিয়নো সেই সময়ত তেওঁ পৰৰ বশীভূত হয়।

স্নোগান: যি সকলো প্ৰাপ্তিৰে সম্পন্ন হয় তেৱেঁই সদায় হৰ্ষিত, সদায় সুখী আৰু সৌভাগ্যৱান হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!